Ч. 139 Четвер 22 червня (5 липня) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Вражене промови цісаря Вільгельма. — Хіньска війна.)

Вражене промови цісаря Вільгельма, виголошеної передвчера до войска, від'їзджаючого до Хіни, дуже сильне. Хоч цісар виголосив єї вже передвчера, то однако аж вчера в полудне подано єї до загальної відомости. Кажуть, що ту промову кілька разів зміняли і лагодили заки єї видруковано. В Льондоні викликала она занепокоєне. Деякі часописи побоюють ся, що Німеччина зажадає відшкодованя за убийство посла Кеттелера, і забере якусь часть хіньского краю.

Politische Correspondenz оголошує свою розмову з одним российским дипльоматом, котрий так висказав ся о положеню в Хіні: Великі держави повинні обмежити ся на охорону своїх підданих, і не допустити, аби такі річи, як ворохобня „кулаків" повтаряли ся. В ніякім случаю не повинно ся виводити з дотеперішних подій того пересьвідченя, що надійшов час, щоби розправити ся з оружєм в руці з хіньским правительством. Держави повинні лиш мати на цїли приверненє ладу на твердих основах, але не брати на себе тяжкої і одвічальної задачі перемінюваня хіньского державного ладу. Побореня ворохобні кулаків і приверненє ладу, досить тяжка задача однако внутрішна перемїна Хіни була би неможливою для цілої сполученої Европи і викликала би такі небезпечности, яких годі собі навіть уявити. — З причини заряджєної мобілізациї в приамурскім краю пише российске „Новое Время": До складу военного приамурского округа входять области: амурска, забайкальска і приморска, котрих простор виносить $2^1/_2$ міліона квадратових верст. Войско на цілім тім просторі буде доведене до числа, якого вимагає стан военний. То надзвичайне средство виплиıває з подій, які відбувають ся в Хіні. Отже вскорі Россия буде мати до розпорядимости силу, при помочи котрої буде можна не лиш цілковито завести лад в північних краях Хіни, на случай колиб і там мала прокинути ся ворохобня, але й уділити помочи хіньскому правительству против кулаків. — Апостольский вікарий монс. Пяцолі в Гонґ-Конґ, що вернув сими днями з Хіни до Риму, заявив редакторови одної католицкої часописи, що найліпші знатоки хіньских відносин вельми зачудовані і неприготовлені на революцию. Они знали о тайних товариствах в Хіні, але гадали, що революция прийде аж геть пізнійше. Здаєть ся, що кулаки числили з одної сторони на клопоти Анґлії в Трансвали і в Індиї, а з другої на неприязнь Анґлії з Россиєю. Велике значінє має та обставина, що цісарска родина мусіла перехилити ся на сторону ворохобників, щоби тим способом удержати ся на престолї, а тим самим виступила ворожо против всіх иньших держав. — З множества найріжнійших часом суперечних з собою вістий, які надходять з Хіни, то одно лиш певне, що місто Таку і Тієнтсін в руках европейских войск. Тієнтсін то велике місто з населенєм звиж 900.000, отже людній́ше як Пекін. Єго назва значить дословно „небесний брід". Тут збирає ся торговля чотирох провінций: Печілї, Шансі, Ченсі і Монґолії. Тієнтсін лежить над північним кінцем цісарского каналу при єго устю до ріки Пейго. Той канал лучить Пейго з великаньскими ріками Гоанґо і Янцекіян і становить головну комунікацию між північною а середною Хіною. Крім того Тієнтсін єсть торговельним портом Пекіну і всї европейскі товари, призначені для столиці переходять через єго склади і маґазини. Тому торговельні обороти Тієнтсіну числять ся на сотки міліонів, а та мошна европейска кольонія многолюдна і богата. Тієнтсін не має правдивих укріплень лиш єсть окружений цегляним муром, як майже всї хіньскі міста. Віддалене Тієнтсіну до Таку виносить 15 кільометрів. Зелізниця на тій просторони тепер вже в руках Европейців, що стережуть єї перед ворохобниками. З Тієнтсіну до Пекіну ще 18 миль.

Новинки.

Львів дня 4-го липня 1900.

— **Ректором львівскої політехніки** вибрано наново професора Пжементовского, деканом видїлу інжинериї проф. Кароля Скибіньского, деканом видїлу будови машин проф. Льва Сирочиньского, а видїлу технїчної хеміï професора дра Юліяна Медведского.

---

7)

Передрук заборонений.

ДОНЬКА КОРОЛЯ ЄГИПЕТСКОГО.

Історична повість Юрия Еберса

(Авторизований переклад з шіснайцятого німецкого виданя.)

Переклав Кирило Вербин.

(Дальше).

Добре дібраний посол сповнив зручно своє посольство, і позискав був вже значне число жовнірів для нового короля, коли его зловили якісь Сирийці, що сподївали ся великої заплати і привели до Мемфіс.

Прибувши до міста пірамід, ставили его перед короля, а той обіцяв єму, що не буде его карати, коли він скаже чисту правду.

Тогди то посланник потвердив вість, котра доси дійшла була до Єгипту лиш яко чутка, а то, що Барт'я вступив на престол Кироса, і що вже більша часть держави признала его своїм королем.

Камбізес перепудив ся тої вісти так, як той, що видить мерця встаючого з гробу. — Мимо того, що дух его був запаморочений, знав він, що видав був Прексаспесови приказ, щоби той убив Барт'ю, і що той казав єму, що сповнив его приказ. Він став підозрівати посла, що той его обманув і дарував житє молодому мужчині. Ту гадку, що як блискавка шибнула єму по голові, висказав він зараз, і став прикрими словами докоряти Прексаспесови за его зраду, та спонукав его тим зложити велику присягу, що нещасливий Барт'я згинув з его руки, і що він сам закопав его тіло.

Тепер спитали Оропастесового посланника, чи він сам видів нового короля. Він заперечив тому, і додав, що той нїби Камбізесів брат виходив лиш один однїсенький раз із свого помешканя, щоби показати ся народови здалека. Аж тепер здогадав ся Прексаспес цілої брехливої крутанини старшого ерея, пригадав королеви ті злощасні непорозуміня, до яких було прийшло внаслідок дивної подібности Ґавмати з Барт'єю, і наконець давав своє горло за то, коли би его здогад показав ся неправдивим. Слабий на умі король, котрому те пояснене сподобало ся, не думав від тепер о нічім иньшім, лиш о тім, щоби дістати маґів в свої руки і повбивати.

Войско мусіло лагодити ся до походу. Аріяндес, Ахеменід з роду, був іменований сатрапом в Египті, і армія стала безпроволочно вертати до Перзиї. Короля взяв ся був новий дур. Він шибав собою, і не хотів спочивати, та робив з ночи день, аж в Сириї его кінь, котрого він страшенно намучив ся, перевернув ся з ним і его стрітило таке нещастє, що коли падав, зранив ся тяжко своїм власним штилетом. [1])

Полежавши через кілька днів без памяти, отворив він очи, і забажав насамперед побачити ся з Араспесом, відтак з своєю матїрю, а наконець з Атосою, хоч ті всї трое від'їхали були вже перед кількома місяцями. Зі всеї его бесїди виходило, що він послідні чотири роки від того вибуху горячки, аж до часу, коли зранив ся, пережив як би в снї. Все, що єму з того часу розповідали, було для него як би щось нового, щось незнаного, і наповняло его серце смутком. Лиш о смерти свого брата мав повну сьвідомість. Він знав, що Прексаспес убив его на его приказ, і потвердив присягою, що тїло Барт'ї спочиває в земли над берегом Червоного моря. — Слїдуючої ночи по сім пробудженю стало єму також ясно, що він довгий час був несповна розуму. Над раном заснув був твердим сном, котрий додав єму на стілько сили, що він міг закликати Крезуса і приказати єму, щоби той розповів єму обширно, що він в послїдних роках зробив.

Старенький напоминач, послушний воли короля, не затаїв перед ним нїякого его лютого дїла, хоч ледве чи міг вже сподївати ся, що повіреного своїй опіцї, котрого смерть собі вибрала, зможе тепер звести на добру дорогу.

Єго радість була длятого подвійна, коли побачив, що его слова зробили велике враженє

[1]) В беґістаньскій написи сказано: „Опісля помер Камбуджія, зробивши сам собі смерть". — Ктезіяс розповідає, що Камбізес нехотячи пробив собі ногу і від того згинув. То, як і оповіданє Геродота дасть ся добре погодити з написею: „uvamar siyus", що значить „умираючи сам від себе", бо і Греки признають то, що Камбізес помер від власного оружия хоч і против своєї волї.

— **Про канонічну візитацию** Преосьв. еп. Шептицкого пишуть: В косівскім деканаті звидів станиславівский Владика 14 парохій. Візитация Владики рівнялась тріюмфальному походови. Нарід витав свого Владику так любезно, що годі се на письмі докладно передати. Не як звичайно в подібних случаях, пишно прибрані бандериї гуцульскі, не брами тріюмфальні та вистріли моздірові або динамітові, не ті чаруючі строї гуцульскі давали блеску тому походови Владики, але якийсь незвичайно поважний, а при тім дитинячо сердечний настрій диецезан красив сей похід. В кождій парохії Владика мав молебень і благословлене найсьвятійшими дарами, та найменше цілогодинну науку до народа. Наслідки такої науки були, що гуцули слідуючого дня від досьвіта (у гуцулів задля віддаленя від церкви се річ незвичайна) облягали сповідальниці. Пересічно на кожду парохію можна подати число висповідавших ся на 600. — В кождій парохії, кромі архиерейскої Служби, правилось найменше 2 Служби Божі, тож з малими вимками міг кождий сповідавший ся причащатись. — В кождій парохії катехизував наперед місцевий душпастир, а потому Владика в властивий ему поучаючий спосіб. — В кождій парохії з виїмкою одної, де призначений проповідник не прибув, держав проповідь по Евангелію один з кондеканальних, а другу проповідь по Службі Божій сим Владика.

— **Нова церков.** В Речичанах коло Городка будує ся нова церков з твердого материялу. Без огляду на численні перепони повело ся місцевому парохови о. Едв. Васильчаку довести до того, що вже небаром село Речичани буде мати величавий храм.

— **Музики войскові** будуть грати в липни: дня 3 перед вартівнею, 5 і 19 перед намістництвом. 10 і 24 перед командою корпуса, 13 і 31 в Стрийскім парку, 17 в огороді міскім, а 26 с. м. перед домом інвалідів.

— **Не удало ся.** Хаім Герш Шор, торговельник в Трускавци, одержав дня 24-го м. м. дві посилки з товарами з Відня Один пакет був без оплати, а другий за посліплатою 32 корон. Того самого дня доручено Шорови оба перекази і він пішов на почту, щоби підняти першу посилку без гроший. Коли ему той пакет видавано, зумів Шор незамітно украсти другий пакет за посліплатою. В почтовім уряді замічено брак посилки аж 27 м. м. Підозріне звернуло ся сейчас на Шора, але він випер ся всього та спихав вину на почту. Сїй події поклала конець ревізия, яку сейчас переведено в домі Шора: де найдено ціле опаковане посилки і шгудерного купця замкнено.

— **Страшна катастрофа.** В суботу по полудни вибухнув в дому північно-німецкого Льойда в порті Гобокен в Ню-Йорку огонь, котрий в одній хвили обняв всі т. зв. піри (по найбільшій части деревлянні мости, під котрі заїзджають кораблї, щоби на них виносити привезені товари). Ті піри тягнуть ся 7 анґлійских миль (миля і три чверти) далеко і під них можуть заїжджати навіть найбільші кораблї. Можна собі уявити, що то був за страшенний огонь коли горіли майже всі піри. В хвили вибуху огню було на доках множество пасажирів і робітників і иньших осіб. Огонь захопив був також і чотири великі кораблї. Була то словом нечувана доси катастрофа. Яких двіста до триста людий або згоріло або утопило ся, або страшно покалічило ся. Доси знайдено 59 трупів а в шпиталях лежить 150 вранених. Загальна шкода доходить до звиш 6 міліонів долярів.

Господарство, промисл, торговля, гиґієна і виховане.

Ради господарскі.

— *Як стеречи ся від удару грому.* Звістно, що грім бє в найвисші предмети, длятого таке правило: Держіть ся підчас тучі здалека від всего, що вистає високо понад землю все одно чи то дерево, чи стовп, мур, пліт або щось подібного; не треба ставати під стоги, копиці або полукіпки та крити ся перед дощем і ліпше чей змокнути до нитки як передчасом пожити смерти. Особливо треба держати ся здалека від зелїзної і дротянної огорожі, бо не лиш що она металева і скорше грім притягає, але ще й грім біжить по ній, отже може на яких 10 або 20 стіп далеко засягнути чоловіка. На отвертім, рівнім поли есть сам чоловік тою висшою точкою, в котру може грім вдарити, отже порадно було би, щоби чоловік поклав ся на землю. Ба, коли бо грім шукає собі на земли такі місця, де в споді є вогкість або вода, а годі знати, чи як раз не таке місце там, де би хтось поклав ся; до того ще й від дощу зробить ся на земли калабаня, в котру грім може скорше вдарити. Отже в отвертім поли майже нема ради. Ще гірше на воді, бо вода дуже добре притягає громи. Длятого дуже небезпечно купати ся підчас тучі або ходити понад воду. А в хатї? — Тут треба держати ся з далека від печи і комина, бо комин есть найвисшою точкою в хатї і грім найскорше бє. Відтак звістно, що найпростійшою дорогою грому суть спадаючі каплі дощу, а що дощ падає і до комина, то тим більше туди дорога громови. Вікно підчас тучі може бути отверте, скоро нема обави, щоби его вихор вирвав; але сидіти підчас тучі чи то при отвертім чи замкненім вікні небезпечно, а то тим більше, чим близше каплї дощу до вікна. Для того небезпечнійше сидіти близько того вікна що з тої сторони з котрої вітер дощем в него гонить; вікно з противної сторони менше небезпечне. Отверте вікно підчас тучі добре для того, що коли би грім дійстно вдарив і когось поразив та запалив що в хатї, тогди есть менша обава задушеня. Наконець треба ще й на то памятати, щоби пораженому від грому подавати як найборшу поміч і старати ся привести его до житя штучним віддиханем, бо звичайно грім не убиває від разу лиш поражає нерви і чоловік при відповідній помочи міг би ще жити. Забобонних людий треба поучувати, що і огонь від грому треба гасити та що до того не треба аж молока, але вистане і зви-

---

на ожившу наново душу короля. Зі сльозами в очах каяв ся Камбізес своїх злочинів, та жалував ся на свою безумність, встидаючись як мала дитина, перепрошував Крезуса, дякував ему за его щирість і витревалість і наконець припоручив ему просити прощеня в его імени передовсім Касандани і Сафени, а також і Атоси, та всїх, котрих він несправедливо оскорбив.

Старий Лідиець розплакав ся з радости при сих словах та не переставав завіряти недужого, що він подужає і буде мати досить нагоди направити все, що стало ся, подвійно благородними ділами. Але Камбізес киваючи блїдою головою перечив тому рішучо і попросив старика, щоби виніс его на двір та положив на підвисшенім місци і щоби наказав Ахеменідам зійти ся довкола него. Коли виконано его приказ мимо того, що лїкарі були тому противні, казав він себе посадити і відозвав ся голосом, котрий далеко було чути:

— Настала тепер пора, Перзи, щоби я розкрив перед вами мою найбільшу тайну. Затуманений якоюсь сонною марою, розлючений і оскорблений моїм братом велїв я в гніві его убити. Прексаспес виконав на мій приказ той злочин, котрий замість принести менї спокій, чого я хотів, приніс менї божевільність і страшні муки в годині смерти. — Се признане нехай вас переконає, що мого брата Бартї нема вже між живими. Маґи опанували престол Ахеменідів. На їх чолї стоїть Оропастес, котрого я лишив намістником в Перзиї і его брат Ґавмата, котрий так подібний до померлого Бартї, що Крезус, Інтафернес і мій дядько, благородний Ґістаспес мали его одного разу за убитого. Горе менї, що я убив того, котрий яко мій свояк по крови повинен би був пімститися за ганьбу, якої менї маґи наробили! Але я не можу его воскресити і длятого іменую вас виконавцями моєї послідної волї. Тому заклинаю вас на Фервера мого померлого батька і в імя всїх добрих і чистих духів, щоби ви не дали правлїню перейти в руки фальшивих маґів. Коли они хитростию захопили корону в свої руки, то ви старайте ся хитростию видерти ві від них знову, коли они насильно забрали берло, то ви відберіть его так само. Коли послухаєте отсеї моєї послідної волї, то земля буде вам обильно родити, благословенне спочине на ваших жінках і стадах а свобода буде на вічні часи вашою долею; коли же не здобудете знову панованя, або не будете о то старати ся, то нехай на вас спаде все, що тому противне; тогди гиньте всї, тогди нехай кождому Перзови прийде конець так, як менї!

Коли Ахеменіди побачили, що король по тій промові розплакав ся і стративши сили повалив ся на постіль, роздерли на собі одіж і стали голосити. Незадовго потім віддав Камбізес духа на руках Крезуса. В послїдній своїй хвили думав о Нітетісї і умер з єї іменем на устах та зі сльозами покаяня в очах [2]).

Коли Перзи відступили ся від нечистого трупа, вкляк Крезус коло него і піднимаючи руку до неба промовив: Великий Киросе! Я додержав присяги і яко вірний напоминач видержав при сїм нещасливім аж до его конця!

На другий день рано поїхав старик з своїм сином Ґіґесом до міста Барене, що до него належало і прожив там ще неодин рік як батько своїх підданих високо поважаний Дарієм і славлений всіми своїми сучасниками.

* * *

По смерти Камбізеса зійшли ся начальники сїмох перских родів [3]) на нараду і постановили передовсїм розвідати ся напевно про особу узурпатора; Отанес післав длятого одного вірного евнуха з тайним посольством до своєї доньки Федіми, котра, як то було звістно, перейшла була з цїлим оставшим ся в Нізеї гаремом Камбізеса в посїдане нового короля. Заким післанець вернув, розійшла ся була більша часть державного войска, бо вояки скористали дуже радо з доброї нагоди, щоби по довголїтній розлуці вернути назад до родини. Наконець прийшов довго ожиданий і приніс Отанесови вість: Новий король навідав ся лиш однїсенький раз до Федіми; але коли він спав, она скористала з того, щоби з великою небезпечностию переконати ся, що він дійстно не має обох уший. Але навіть і без того відкритя може она напевно сказати, що самозванець, котрий впрочім дуже подібний до убитого, не хто иньший лиш брат Оропастеса, Ґавмата. Єї давний приятель Боґес есть знову полковником евнухів і розповів їй всю тайну маґів. Старший евнух іменно стрітив того доворця жінок яко жебрака на улици в Сузї і зачепив его словами: „Ти, що правда, заслужив собі на смерть, але менї треба таких людий як ти“ — і вернув ему его давну посаду. — Наконець просила Федіма свого батька, щоби він всїма силами старав ся скинути з престола того маґа, котрий дуже єї зневажає.

Хоч нїхто з Ахеменідів анї на хвильку не подумав, що Бартя ще жиє і дійстно опанував престол, то все-таки були раді з того, що мають певну вість о правдивій особі самозванця і постановили іти безпроволочно з останками войска до Нізеї та скинути маґів хитростию і силою.

Коли увійшли без перешкоди до нової резиденциї і побачили там, що більша часть народу есть вдоволена новим правительством, удали, що уважають нового короля дійстно за молодшого Киросового сина і нїби готові віддати ему поклін. Але маґи не дали ся затуманити, сиділи в своїй палатї і не показували ся, збирали войско на нізейскій рівнинї, котрому обіцювали велику платню і старали ся укріпити віру в подобизну Ґавмати. Під сим взглядом не міг їм нїхто так дуже пошкодити,

---

[2]) Геродот згадує виразно, що Камбізес каяв ся.

[3]) Імена родоначальників, що зробили заговір, годять ся у Геродота по найбільшій части добре з іменами в клиновім письмі. У Геродота називають ся заговірники: Оганес, Інтафернес, Ґобріяс, Меґабізос, Аспатівес, Гідарнес і Дарій Ґістаспес. А в клиновім письмі: Utâna, Vindafrana, Gaubaruva, Ardumanis, Vicarna, Bagabuksha i Darayavus. У Геродота замість Ардуманіса есть Аспатінес, котрий знаходить ся також і в письмах Ахеменїдів і там називає ся Аспазана, стрілоносець Дарія.

чайна вода, коби лиш була подостатком під рукою.

— Сіль для худоби есть тим потрібнійша, чим більше худоба годуе ся в стайни, і пашею, котра, як н. пр. бараболя, бураки і т. п. мае дуже маленько соли в собі. Коням треба давати 10 до 20 ґрамів, робочим волам 30 до 40, дійним коровам 20 до 30, ялівникови 10 до 20, вівцям і козам 2 до 6 ґрамів. Розуміе ся, що після того, яка худобина і яка паша, зміняе ся і скількість соли; але за правило можна приняти, що на 100 кільо живої ваги вистане 2 до 12 ґрамів соли, і що молочні зьвірята потребують більше соли як другі. Завелика скількість соли шкодить. Найліпше давати сіль кождій худобині окремо з ґрисом, січкою, зерном або в пійлї. Камінну сіль, занечищену або т. зв. денатуровану найліпше потовчи мілко, і так давати, а не давати лизати.

— Лїтна сїйба в городї. Часопись городнича: Der prakt. Rathgeber каже так: Неодному неудае ся збирати два або три рази з города за одно літо, а то длятого, що літний засів зле сходить і розсада не хоче рости, отже тогди коли би треба розсади, нема доброї. Наша знов городовина, котру сіе ся просто на грядку, буває така вужденна, що просто хотіло би ся еі перекопати. Длятого треба насамперед зважати на то, що відповідним оброблене́м землї можна навіть при недогідній в літі погоді, при посусї прискорити кільчене насіня. Відтак суть ще дві річи дуже важні: підливане і затінюване. Коли літом дощ і на дворі хмарно, то засів удае ся і без великого заходу; але коли посуха, то він правильно не удае ся. В таком случаю треба підливати два рази дня, рано і вечером коновочкою з ситцем, щоби вода не сплывала і не змулювала, треба доокола грядки краем зробити маленький вал. Але до поливаня треба богато часу, а коли сонце заедно палить на грядку, то й підливане мало що помагае, отже тогди треба грядку затїнювати. На засіяну грядку найлїпше покласти соснового галузя а на то шмати із старих міхів. Можна також повбивати колики а на ті покласти дошки, і так зробити ніби будку над грядкою. Материял на таку будку не коштуе нічого, бо его потреба лиш на короткий час і опісля можна уживати до чого иншого.

— Пересаджуване суниць. Суниці пересаджуе ся в городї найлїпше в місяци липни і серпни. В тій цїли приготовлюе ся грядку, котра мусить бути не лиш добре погноена, але й глубоко скопана. До пересаджуваня вибирае ся найлїпше родячі і найделїкатнїйші сорти а іменно такі, котрі самому виплекало ся в городї з тих всадків, що роблять ся від т. зв. відчитків, які розходять ся від кождого корчика. Уживати старих корчів, цїлих або розділених, до пересаджуваня, не здало ся до нічого. Пересаджувати треба рядками на 30—35 цнтм. далеко від себе або також в квадрат, 4 ростинку 10 цнтм. від себе а на 50 цнт. квадрат від квадрата. По пересадженю треба зараз добре підлити, щоби земля коріне примулила. Сьвіжі всадки треба охороняти від сонця та від зливи, що найлїпше можна зробити смерековим галузем. Коли четине з галузок опаде, то вже й ростинки приростуть, а четине причиняе ся також до поправи землї.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— До п. Івана Плейви в Турцї під Коломиею: З приятностию заявляю, що обстальований Вашого виробу млинок „Новий Модель“ есть під кождим взглядом практичний, відзначае ся красною і солїдною роботою а передовсїм великою дешевостию. — Петранка 30/3 1900. — З почтение́м: Порфірий Руденьский, гр. к. парох.

— **Ціна збіжа у Львові** дня 3-ого липня: Пшениця 7·60 до 7·80 Кор.; жито 5·75 до 6·10; овес 5·75 до 6·—; ячмінь пашний 5·50 до 6·—; ячмінь броварний 6·— до 6·50; горох до вареня 7·50 до 12·—; вика —·— до —·—; сїмя льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 5·50 до 6·—; гречка 8·50 до 9·50; конюшина червона —·— до —·—; біла —·— до —·—; тимотка —·— до —·—; шведска —·— до —·—; кукурудза стара 6·40 до 6·75: хміль —·— до —·—; ріпак новий 11·— до 11·50. Все за 50 кільо loco Львів.

Телеґрами.

Відень 4 липня. Мінїстер судівництва барон Спенс-Боден виїхав на лїчене до Мариенбаду, а мінїстер рільництва барон Джованеллї поїхав до купелїв в Біляку, в Корутанах.

Льондон 4 липня. Депеші з Шанґаю доносять про нові борби під Тіентсіном і про зранене адмірала Сеймура.

Париж 4 липня. На вчерашній радї мінїстрів повідомив мінїстер Делькане, що одержав від француского консуля в Шанґаю депешу з донесене́м, що князь Туан і ґенерал Кансі захопили в свої руки цїлу власть, обсадили войсками цїсарску палату і приказали всїм віцекоролям виступити против Европейцїв. Однако віцекоролї полудневої і середної Хіни відмовили послуху.

Париж 4 липня. Розійшла ся тут поголоска що анґлїйска амбасада одержала вість о замордованю в Пекінї анґлїйского і француского посла.

Петербург 4 липня. Після урядового рапорту стратила Росия доси в Хінї 40 офіцирів і 56 вояків, а 7 офіцирів і 190 вояків ранених.

або як до обставин, так дуже станути в пригодї, як Прексаспес, бо всї Перзи его дуже поважали і він міг всім чуткам, які ходили о смерти Бартї, відразу конець зробити, як би сказав, що він не убив Бартї. Длятого казав Оропастес закликати до себе Прексаспеса, котрого від часу послїдних слів короля всї уникали і котрий жив як би який вигнаний, та обіцяв ему величезну суму, як би він вийшов на вежу і зібраному на долинї на подвірю народови сказав, що то злобні люди називають его убийником Бартї, підчас коли він як-раз видів на власні очи нового короля і пізнав та переконав ся, що то молодший син Кироса, его добродія. Прексаспес підняв ся тої задачі без найменшого опору і підчас коли нарід збирав ся на замковім подвірю, попращав ся сердечно зі своею родиною, відмовив коротку молитву до богів при сьвятім жертвеннику та пішов відтак в гордій поставі до палати. По дорозї стрітив він начальників сїмох родів і коли видів, що они відступають ся від него, сказав до них: Я заслужив собі на вашу погорду, але буду старати ся позискати собі ваше поважане!

Коли Дарій обернув ся до него, він приступив до него, взяв его за руку і сказав: Я любив тебе як сина! Возьми мої дїти під свою опіку, коли мене не стане та ужий своїх крил, крилатий Даріе! — Відтак вийшов гордо на високу вежу.

Богато тисячів нїзейских горожан слухали его, коли він промовив до них грімким голосом: Всї знаете, що королї, які вас доси вкривали славою і честию, належали до роду Ахеменідів. Кирос панував над нами як правдивий батько, Камбізес як строгий володар, а Бартя був би він вас як жених, як би отся моя власна рука, котру вам тут показую, не була его убила. Того безбожного дїла, котрого я, кленусь Мітрою, допустив ся з закервавленим серцем, доконав я яко вірний слуга, послушний приказови мого короля і пана. А всетаки не мав я спокою ні в день ні в ночи і духи тьми, що відганяють сон від ложа убийника, уганяли ся за мною та страшили мене через цїлих чотири роки як ту полохливу зьвірину. Але тепер постановив я закінчити то житє, повне муки і розпуки достойним дїлом і хоч не знайду ласки на мостї Хівант, здобути собі знову бодай в устах людий імя доброго чоловіка, котре я осквернив. Отже знайте, що той чоловік, котрий подае себе за Киросового сина, вислав мене на отсю вежу і обіцяв менї велику заплату, коли би я схотів вас обманити і сказав, що він Бартя, Ахеменїд з роду. А я сьмію ся з его обіцянки і складаю найбільшу присягу яку знаю, на Мітру і Фервер̈ів королів, що той котрий тепер пануе над вами то ніхто инший, лиш позбавлений своїх уший маґ Ґавмата, брат старшого жреця і намістника Оропастеса, котрого всї знаете. Коли хочете забути на славу, яку завдячуете Ахеменідам, коли маете охоту сполучити невдячність з пониже́нем, то признавайте тих нужденників і називайте їх своїми королями, але коли погорджаете брехнею і встидаете ся слухати підлих обманців, то проженіть маґів, заким Мітра зійде з неба і проголосіть найблагороднїйшого з Ахеменідів, котрий готов стати другим Киросом, проголосіть Дарія, достойного сина Ґістаспа королем. А щоби ви повірили моїм словам і не підозрівали, що то може Дарій мене сюди післав, щоби вас позискати, то зроблю тепер щось такого, що знївечить всякий сумнів і дасть вам доказ, що менї правдомовність і честь Ахеменїдів милїйша як житє. Будьте благословенні, коли послухаете моеї ради, будьте прокляті, коли не возьмете назад пановання в свої руки і не пімстите ся на маґах! — Подивіть ся! Умираю як правдолюбивий і як честний чоловік!

Сказавши то вийшов бесідник на найвисше місце на вежі і кинув ся звідтам стрімголов на долину і погиб спокутувавши красною смертию однїсенький злочин в своїм житю.

(Конець буде).

За редакцию відповідае: Адам Креховецкий.

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши „Внучок“ — А. Мечника „Ованес Огана“ — К. Лясковского „Зужитий“ — Ст. Аріеля „Улуди“

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ“ передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI“ в будучім 1900-тім, а в 42-ім році істнованя буде виходити під тим самим як доси літератским напрямом, з задержанем і на будуче дотеперішного отрудництва в специяльних відділах видавництва

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевнює їй практичну хосенність ствердженої вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідавь уліпшень і реформ, якими визначують ся більше менше всі проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дійстними доказами признаня, становлячими для редакції цінну заохоту до постійности на обібраній дорозі.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким зобовязанем, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нині вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дійстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тіни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нині сказати о дусі і напрямі нашої праці на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безперериквного постійного забезпеченя сотрудництва нашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділі белетристики приготовили для „TYGODNIK-A MÓD I POWIEŚCI“ на будуючий рік.

Маєм запевнені праці: *Марії Родзевичівної, Віктора Гомулицкого, Володислава Ст. Рей монта, Севера (Ігн. Маційовского), Володислава Уминьского* і многих иньших.

В відділі поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского, Миріяма, Лянгого, Ор-Ота* і иньших, обіцяли нам свої твори на слідуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта
повість п. з.:
І по многих днях. — І по многих літах....

Севера
повість п. з.:
Леґенда.

Услівя передплати разом з премією:

У Львові і Кракові;		В Галичині з почтовою пересилкою;	
Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.	Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.	Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.	Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ принимає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всі книгарні і контори письм.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).